

MEGVALÓSULT A MAGYAR KORMÁNY
TÁMOGATÁSÁVAL



HATÁRTALANUL!

HATÁRTALANUL ERDÉLY - GYIMESFELSŐLOK

HAT-19-02-0023 „Szülőföld összeköt”

2022. május 14-20.

Kirándulásunk első napján közel ötszáz kilométert buszoztunk, mire Nagyváradra érkeztünk. Transzitszállásunk a Góbé csárdában volt, amelynek tulajdonosa egy igaz magyar honismereti vezető, Pápay Zoltán. Tőle tudtuk meg, hogy a „góbé” szó „székelyt” jelent és ő mutatta meg nekünk a város nevezetességeit. Lenyűgözött bennünket hihetetlenül nagy tudásával. Mesélt arról is, hogy közéleti személyiségként mennyi mindent tett a városban lakó magyarságért. Érdeklődésünket egyik könyvének dedikált példányával jutalmazta. Kimerítő, de tartalmas napunkat próbával és éjszakába nyúló társasjátékozással zártuk.

(Kardos Marcell, 11. A)









Második napunkon további ötszáz kilométert kellett magunk mögött hagynunk. Hogy ne csak a buszból élénk táruló tájat szemléljük egész nap, megszakítottuk a hosszú utazást a Királyhágónál a panoráma megcsodálásával és városnézéssel a „kincses Kolozsváron”. Mátyás király szülőházát, a főtéren Mátyás lovas szobrát és a szintén itt álló Szent-Mihály templomot kerestük fel. A házsongárdi temetőben nyugvó nagyjaink közül Apáczai Csere János sírjánál időztünk hosszabban, ahol Áprily Lajos költeményével emlékeztünk a neves pedagógusra. Az estét szálláshelyünk, a gyimesfelsőloki Skigyimes panzió és környékének felfedezésével töltöttük.

(Fehér Liliána, 11. D)



Első éjszakánk után, amelyet Gyimesfelsőlokön töltöttünk, mindenki kipihenten ébredt, hála a késő délelőtti indulásnak. Az időjárás is a csapattal volt esélyt adva egy tökéletes naphoz. Utunk a Békás-szoroshoz vezetett, amely csodálatos látványt nyújt a Békás-patak évezredes eróziós munkájának köszönhetően. A szurdokot átszelő közút mentén is lehet itt sétálni, de akik egy kicsit több izgalomra vágynak – mint a mi csapatunk – azok a patakmederben és a mellette haladó jól ki taposott ösvényeken is közlekedhetnek. Itt függőhíd és meredek sziklák megmászása, illetve olykor a patak vizébe gázolás jelentenek akadályokat a kirándulóknak. Sokszor kellett összefognunk, egymást segítenünk, hogy teljesíthessük a túrát. Következő úti célunk a Gyilkos-tó volt ahol egy rövid ebéd után csónakázni mehettünk. A hegyomlással keletkezett tó vizéből kiálló egykori fenyőfák törzsei feladják a leckét az evezőknek. Kiseb csónakversenyek után, mielőtt elindultunk volna haza, összekapaszkodtunk és kézen fogva közösen imádkoztunk.

(Várkony Tamás, 11. D)





A negyedik napon voltunk a legizgatottabbak, ugyanis bemutathattuk műsorunkat a gyimesfelsőlaki diákoknak, amelyre rengeteget készültünk. Reggeli után elsétáltunk a szállásunkhoz közel fekvő partneriskolánkba, a Szent-Erzsébet Líceumba. Itt rövid ismerkedés után az ottani diákok különböző gyimesi táncokat tanítottak nekünk, ami nagyon jó szórakozás és egyben a várva-várt szereplés előtt remek feszültségoldás is

volt. Előadásunkat nagy szeretettel fogadták, dalainkat velünk együtt énekelték, és hatalmas sikert arattunk. Közösségépítő játékok után a hagyományosnak mondható Gyimesfelsőlok - Szombathely barátságos futballmérkőzés következett. Sajnos nem tudtunk visszavágni a korábbi évek csúfos vereségei miatt, de a szoros, 8:7-es végeredménnyel elégedettek lehettünk. A lényeg úgysem a győzelem, hanem a közös játék és szurkolás volt. Ezek után rövid időre el kellett köszönnünk vendéglátóinktól, mert a csíkszeredai Makovecz – templomot, majd a csíksomlyói kegytemplomot, a magyarság egyik legnagyobb zarándokhelyét és kultúrtörténeti emléket, illetve a csíksomlyói búcsú helyszínét kerestük fel. Az elcsendesedésre, befelé fordulásra ösztönző helyszínek meglátogatása után az esti táncház gyimesfelsőloki diáktársainkkal méltó zárása volt ennek a sokféle érzelmet felvonultató napnak.

(Odler Janka, 11. D)





Az ötödik, kalandos napunkon egy megterhelő kihívást teljesítettünk elsőként, ami a parajdi Sóhát-tanösvény bejárását jelentette. Természetesen ezt is az igen lelkes ugri-bugri társunk javasolta, akitől az összes vakmerő túrás ötlet származott. Ezt mi, az ő lusta társai kezdetben nem nagyon díjaztunk. A nehezen járható ösvényen csipkézett és karfiolszerű sóképződményeket csodálhattunk meg. Só- és iszaptengeren kel-tünk át, ahol az izgalmakat fokozta, hogy hatalmas, friss medvelábnyomokra leltünk. A terület körbejárása után csuklós busz vitt le minket a sóbányába. Eleinte nem nyerte el tetszésünket, mivel fojtogató levegője volt. Leszállás után hosszú lépcsősor vezetett a bánya nagytermébe, amelynek látványa kárpótolt minket a förtel-mes szagokért. A sófalak által körbeölelt területen lehetőség nyílt kávézni, továbbá volt kötélpálya, játéktér, szuvenir bolt és mindenféle érdekesség a sóbányászattal kapcsolatban. A felszínre érve lehetőség nyílt külön-leges só készítményeket vásárolni, miközben az árak lealkudásának művészetét is elleshettük Horváth Andrea tanárnőtől. Sós élményekkel gazdagodva a hazafelé vezető úton még megálltunk Korondon, a fazekasművé-szetről híres településen, hogy a számtalan árus közül megtaláljuk azt, amelyiknél a legjobb áron tudunk a helyiek által készített termékekből ajándékokat vásárolni.

(Solnár Kata, 11. D)



Hatodik napunk reggelén búcsút vettünk szálláshelyünkől és a gyimesbükki ezer éves határhoz indultunk. A legendás 30-as őrházban kialakított vasúttörténeti kiállításon megismerkedtünk Bilibók Ágostonnal, a gyűjtemény tulajdonosával, aki az életéről és munkásságáról beszélt nekünk lelkesen. Búcsúzóul még a vonatok érkezését jelző kolompot is megkongatta tiszteletünkre, amit mi hatalmas tapsviharral viszonzottunk. A Rákóczi-várromhoz felmászva elénk tárult a környék csodálatos panorámája. Napunk végső úti célja Segesvár, Petőfi Sándor halálának/eltűnésének helyszíne volt. Útközben megpihentünk Székelyudvarhelyen, ahol a szoborparkban 13 híres történelmi személyiség szobrát, köztük Vas megyei kötődésű szobrászművész műveit néztük meg. A várostól északra, Szelykefűrdőn nyugszik Orbán Balázs, „a legnagyobb székely” akinek híres műve „A Székelyföld leírása, történelmi, régészeti, természetrajzi s népismereti szempontból”. Sírhelyéhez gyönyörűen faragott, díszes székelykapukon keresztül jutottunk el, amelyek közül az utolsó a sajátja volt.

Segesvárra érkezve elfeledtük fáradtságunkat, mert az igazi középkori hangulatot árasztó város macskaköves utcáival, óratornyos várkapujával és a céhekről elnevezett bástyáival kellemes sétára hívott minket. Itt már kevesen beszéltek magyarul és a helyiek számára nem a magyar költő emlékezete, sokkal inkább az itt született Drakula gróf szülőháza és a témához kapcsolódó giccses termékek árusítása volt a középpontban.

(Buús Boglárka, 9. Ny)





Utazásunk záró napja korai keléssel kezdődött. A hazafelé vezető úton útba ejtettük az Aradi vesztőhelyet. Csendesen, elgondolkozva távoztunk a helyről, ahol a magyar nép történelmének egyik legbrutálisabb

megtorlására, a honvéd tábornokok kivégzésére emlékeztünk. Igyekeztünk nem gondolni arra, milyen méltatlan, lehangoló környezetben áll ez az emlékmű. A Szombathelyig tartó hosszú buszozás alatt sokat beszélgettünk az eltelt hétről, az átélt számtalan emlékről.

Útitársaimmal együtt nagyon hálásnak érzem magam azért, hogy részt vehettem ezen a kiránduláson.

(Kálmán Attila, 11. D)

